

MÜ'MİN VEFALIDIR

Nureddin Yıldız'ın 08.03.2015 tarihli (243.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Rasûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim,

Müslümanlık; elhamdülillah cennete girmemizin garantisidir. Allah'a hamd ederiz ki ezanların okunduğu, dünyaya geldiğimiz gün babalarımızın kulaklarımıza ezan okuduğu, Kur'an'ın okunduğu, konuşulduğu bir toplumda yaşıyoruz. Buna hamd ediyoruz, "elhamdülillah" diyoruz. Ancak "Müslümanlık" kelimesinin patenti alınca elimizde garanti olarak kalacağını, bir daha gitmeyeceğinin söylemeyecek kadar da aklımız var elhamdülillah. Allah'a iman konusunda bizden daha iyi durumda olan Ümmetimiz'in geçmiş büyükleri, o büyüklerin de en önde gelenleri, imanlarını korumak ve son nefese kadar o kalite ile yaşamak denebilecek bir mücadele içinde oldular.

Mü'minlerin imanı güçlendikçe, büyüdükçe endişesi de arttı. Tıpkı sabit bir ücretle geliri az da olsa geçinmeye çalışanların, yüksek gelir alanlarla, büyük imkânları olanlarla ölçüldüğünde daha rahat yaşadığı gibi bir durumun ortada olduğu gibi. Aybaşını zoraki getirecek insanlara bakarsınız; maaş, para diye dertleri yok. Malını koyacak yeri olmayacak kadar zenginlere bakarsınız; sanki evinde yemek yokmuş gibi para derdi taşıyor.

İman da böyledir. Büyük iman sahipleri Ebubekirler, Ömerler -Allah onlardan razı olsun- "acaba bu iman elimden gider mi" diye uykusuz kaldılar.

Aziz Kardeşlerim,

Mü'min olarak imanımızı sık sık test etmek zorundayız. 'Bir kere patenti aldık, barkot numaramız da var' deyip kenara çekilemeyiz. Böyle bir hata yapanı şeytan avucunun içinde oynatır. İman, hiç kimsenin garantisinde değildir. Bu nimetin ezeli düşmanı iblis, o nimet elimizde kalmasın diye uğraşmaktadır. Ailemizde, mesuliyetini taşıdığımız yerlerde, kurumların içindeki insanlarda iman açısından ne durumda olduğumuzu sık sık test etmemiz gerekiyor.

Aziz Kardeşlerim,

Bir Müslüman'ın hac üzerinden, Ramazan'da oruç üzerinden, Cuma günü Cuma namazı üzerinden Müslümanlığını, mü'minliğini test etmesi en kolay test çeşididir. Allah: "Ramazan'da oruç tutun" diyor, bunu da bütün Müslümanlar biliyorlar. Ramazan günü şehrin ortasında dondurma yiyen bir Müslüman'ın, "iman testini nasıl yapacağız" diye herhâlde çok zorlanmayız. Ramazan günü yemek yiyor olmak, çok kolay bir test çeşididir. Tıpkı yaralanmış bir insanın üzerinden kanlar akarken, doktor olmayan birisinin de "bunun hayatı tehlikede" demesinin kolay olduğu gibi. "Dipdiri duran, üzerinde yara bere olmayan birisinin hayatı tehlikede mi değil mi" asıl test budur, asıl laboratuvar gücü bu olmalıdır.

Ramazan'da yemek yiyen, bile bile bunu yapan, alenileştiren bir Müslüman'ın ne durumda olduğunu konuşmaya gerek yok. Çünkü Ramazan, Müslümanlığın beş tepesinden biridir. O tepeden yuvarlanan birisi için konuşmaya hacet yoktur. Aylardır, senelerdir cumaya gitmediğini gördüğümüz bir insan hakkında da "nerede Müslümanlık" diye soru sorulabilir. Bunu ilmi olan da yapabilir, ilmi olmayan da yapabilir. Boğazı kesilmiş birisinin öleceğini doktor da anlar, doktor olmayan da anlar.

Örnekleri çoğaltmak istemiyorum ama şunu anlatmam gerekiyor. Müslümanlığımızı “ne durumdayız” diye elbette test edeceğiz. Müslümanlığımızın testini yüzeysel, herkesin anlayabileceği başlıklar üzerinden yapmanın manası yok. Dikkatten kaçabilen, ancak dikkatli bakıldığında anlaşılabilir olan şeyler üzerinden Müslümanlığımızı test edelim.

“Alkol kullanıyor inat ediyor, kumar oynuyor inat ediyor” bu çok kolay bir testtir. Bir Müslüman, Allah’ın haram ettiği şeyler üzerinden veya farz olarak gözümlüğün önüne koyduğu şeylerden kendisini ve çevresini ölçtüğünde doğru bir iş yapmış olur. Ama bir de Allah Teâlâ’nın emri olduğu hâlde, bugün Müslümanlar olarak bizim üzerimizde arıza sinyalleri veren, belki de Rabb’imizin huzuruna tıpkı Ramazan’da oruç yiyenler gibi, alkol kullananlar gibi, kumar oynayanlar gibi günahkârlar sınıfında çıkmamıza, Allah’ın bizi cehenneme sevk etmesine sebep olacak sıkıntılar da var.

İsrâ Suresi’nin 34. ayetinin bir bölümünde Allah Teâlâ buyuruyor ki:

وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

“Sözünüzde durun! Verdiğiniz sözler hesabı sorulacak şeylerdir.”

Bunu Türkçe üslubuyla konuşalım. “Sözünüzde durun. Verilen sözlerin hesabı sorulur.” Ayet böyle. Kur’an’ı Kerim başka ayetlerinde: “Namaz kılın, sizden namazın hesabını soracağız” dediği için namaz kılmayan, Cuma kılmayan Müslüman’a, “Allah seni cehenneme atacak” diyoruz. “Ramazan ayı gelince o ayda oruç tutun, yoksa Allah size azap eder” dediği için Kur’an, oruç tutmayana “Allah sana azap edecek” diyoruz. İsrâ Suresi’nin 34. ayeti namazı emreden, orucu emreden, alkolü yasaklayan, faizi yasaklayan, zinayı yasaklayan Allah’ın emri değil mi? “Sözünüzde durun, söz verdiğiniz şeylerin hesabı sorulacaktır.”

Kardeşlerim,

Burada en baştan beri dikkat çekmek istediğim noktayı şimdi tekrar ortaya koyuyorum. Müslümanlığımızı test ederken sadece Ramazan’da oruç yiyip yemediğimizle test edersek başka bir kanser mikrobundan ölüp giden hastanın durumuna düşeriz. Müslüman namaz kılan insandır, doğru. Müslüman kumar oynamaz insandır, doğru. Oynarsa Müslümanlığında sorun var. Ama Müslüman sözünde durur, vefalı adamdır. Sözünün vefası olmayan Müslüman, alkolik Müslüman ne demekse öyle bir Müslüman’dır. Kumarbaz Müslüman ne demekse öyle bir Müslüman’dır.

Müslüman gizli veya açık, birisi görsün veya görmesin alkol kullanmaz. Niye? Çünkü alkol haramdır. “Kimse görmüyor ama Allah görüyor” der. Müslüman, biri görsün veya görmesin arkadaşları yanında olsun veya olmasın Cuma kaçırmaz. Çünkü Cuma namazını kaçırdığını Allah görüyor. Bu Müslümanlığın doğal gereğidir.

Müslüman verdiği sözü Cuma namazı gibi hesap eder. O, bana “niye gelmedin randevuna diyemez, ben ondan daha büyüğüm zaten” ama “randevuyu verdiğimi Allah görüyor” diye düşünür. Alkolün suç olduğunu söyleyen Allah’ın, alkol kullananı takip ettiği gibi Müslüman’ın verdiği sözde, ahinde durmasının gerektiğini söyleyen de Allah’tır, sözünden cayanı takip eden de Allah’tır. Müslümanlık da budur. Alkol şişesi tutmadığı gibi yalanı da ağızından çıkarmaması imanından kaynaklanır.

Sözünüzde duracaksınız. Çünkü size verdiğiniz sözleri Allah soracak. Çocuğa verdiğin sözü de eşine verdiğin sözü de arkadaşına verdiğin sözü de Allah soracak. “Mecbur muyum?” Mecbur değildin ama söz verdikten sonra mecbursun. Çünkü söz vermeye mecbur değildin. “Tamam” demeyecektin, “olur” demeyecektin.

Müslümanlık, camilere toplanıp namaz kıldıktan sonra sokaklarda istediğin gibi konuşabilme dini değildir. Camide huzurunda bulunduğun Allah, sokakta da kontrol ediyor. Evde de diline hâkim olup olmadığını görüyor. Bunun için; mü'min, sözünün esiridir. Konuşmaz, konuştu mu kilitlenir biter mü'min. Ümmeti Muhammed'den bir kişi, noter mühründen daha güçlü sözler söylemek zorundadır. Keşke bizim verdiğimiz günler, takvimler, randevular noter onayına gerek hissettirmeyecek kadar mutemet olsaydı.

Keşke kızlarımızı gelin olarak isteyenler, oğlumuzun damadı olmasına arzu edenler göğüslerini gererek “hayatımın bu gününe kadar verdiğim hiçbir sözden caymadım, ‘dokuz’ dediysem dokuzdur, ‘beş’ dedim hiçbir zaman beş buçuk yapmadım” diyebilselerdi. Bu karakteri keşke korumuş olsaydık. Mü'min, vefakâr insandır. Çünkü namazı emreden Allah, vefayı da emretmiştir. Mü'min, sözünün bedelini bütün malıyla öder ama vefasızlık olarak ödemez. Mü'minlik budur.

Kardeşlerim,

Dolayısıyla bugün bir sorgulama yapalım. Biz “mahallemizdeki cami, Cuma günü o kadar doluyor ki yağmur çamur olduğu hâlde insanlar hasır, kilim atarak caminin dışında cumayı kılabiliyorlar. “Elhamdülillah, camilerde yer kalmadı” diye cuma günleri avunuyoruz ama “kimin sözü senet gibi sağlam kabul ediliyor” bunu o camiye dolduran Müslümanların arasında irdelemek gerekiyor. “Camiye gidin” diyen Allah, sözden caymayı haram eden Allah'tır. “Namazları koruyun” diye talimat veren Allah, “sözünüzde durun” diyen Allah'tır. Üstelik bir, iki, üç ayette değil. Allah, kaliteli ve dik duran mü'minleri tarif ederken, onları bize anlatırken “söz emanetine ve bütün emanetlerine bekçi olan adamlardır onlar” buyuruyor. Söz veriyse onu noterden parafe ettirmeye gerek yok artık. Çünkü o söz, mü'min sözüdür. “İnşallah” demeden söz verir mü'min. Müstakbele ait iş vaat edecekse ona “inşallah” der.

Kardeşlerim,

Bugün mü'minler olarak bulunduğumuz her yerde, baba-anne olarak bulunduğumuz yerde, memur-amir olarak bulunduğumuz yerde, işçi- işveren olarak bulunduğumuz her yerde, öğrenci ya da öğretmen olarak bulunduğumuz her yerde, ne kadar sözümün eriyiz, ne kadar söz verirken, Allah'ın verdiğimiz sözü o karşımızdaki muhatabımızdan önce, meleklerine kaydettirdiğine inanıyoruz. Bunu düşünmek zorundayız.

Ahmet Mehmet'e söz vermiş. Mehmet duydu. Mehmet'ten önce Mehmet'in kulağına o sözler girmeden meleklerin kalemine girdi. “Ahmet şu sözü şu saatte verdi” diye yazıldı. Mehmet senden hesap soramamış olabilir. O sözü kaydeden melekler, alkol suçunu, kumar suçunu kaydettikleri gibi bunu da kaydediyorlar.

Bugün biz Müslümanlığımızı tazelerken, Müslümanlık üzerinde test yaparken, çocuklarımızın iyiliğini, kalitesini konuşurken “elhamdülillah, çocuğumuzun ağzına alkol yanaşmamıştır, alkolik arkadaşı bile yoktur” diye övünürken “çocuğum yirmi bir yaşındadır ama yirmi bir kelime sözünden dönmemiştir bugüne kadar” diye garanti edebiliyor olmalıydık.

Müslüman olarak bunu yapabildiğimiz zaman kâmil, olduğu gibi bir Kur'an yaşıyoruz demektir. "Namazım çok iyi ama yalanım var." Evet, namaz çok iyi, dinin direği ama direğin kenarındaki tuğlalar dökük. Bu Ümmet'in kalitesi namazından, orucundan, haccından, cihadından, Kurban Bayramı'nda kurbanından, sadakasından belli olduğu gibi insanların vefasından da belli olur. Bu Ümmet'in adamları, yirmi yıl önce verdiği bir sözden dolayı yirmi yıl eskimeyen vefayı taşır. Bunun muhteşem örneklerini biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemde görüyoruz. Bir örneği Sahih-i Müslim'den size nakledeceğim.

Kardeşlerim,

Müslüman olarak bulunduğumuz yerlerde, ailemizde, üyesi olduğumuz bir dernekte, "mangalda kül bırakmadan" asıp kesip konuştuğumuz yerlerde, "bu uğurda şuna canım feda, buna malım feda, anam babam feda" diye edebiyat yaptığımız yerlerde, Müslüman olarak kimliğimizi ortaya koyduğumuz hâlde daha sonraki gevşekliğimizin dinimize kaçâ mâl olduğunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in örneğiyle beraber, bir daha unutmamak üzere ve muhakkak Allah'ın - bunu kulaklarımıza döktüğüne göre- bu örnek üzerinden bizi hesaba çekeceğini düşünerek dinleyelim. Sahih-i Müslim'de hadisi şerif olarak dinliyoruz.

Kardeşlerim,

Bedir Gazvesi'nin ne demek olduğunu hepimiz biliyoruzdur. Önemi, yerini anlatmaya gerek yok. Hepinizin bildiği gibi üç yüz on küsur sahabe ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bin kişilik bir müşrik ordusu ile karşılaşmıştı. Üç yüz kişi ile yola çıktı, karşısında bin kişilik bir ordu buldu. Hazırlıksız, üzerlerinde donanımları yeterli olmayan üç yüz kişi. Bir soru size sormak isterim. Cevabını da kendimiz mütalaa edelim.

Bir şehri, köklü bir kitleyi karşısına almak üzere cihada giden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz üç yüz kişi ile çıktığı yerde belki iki bin kişi bulacağını zannediyordu. Sizce o üç yüz kişiye iki kişi daha ilave etmeyi arzu eder miydi etmez miydi? Ya da muhtaç mıydı değil miydi? Üç yüz on kişi değil de üç yüz yirmi kişi olsalar eli daha rahat edecekti. Bir kişiye muhtaçtı. Nitekim bu boşluğu Allah melekleri ile doldurdu. Kur'an'ı Kerim'den öğreniyoruz. Çünkü bir mü'mine üç kâfir düşüyordu. Ve karşı taraftakiler hazırlıklıydı.

Böyle bir ortamda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Bedir yolu üzerinde Huzeife isimli sahabe ile karşılaşmış.

"Muhammedûn Resûlullah" diyerek Peygamberimiz olduğunu kabul edip örneğimiz olarak gördüğümüz ve kıyamet günü şefaatinin talep etmek için içimizin kıpır kıpır olduğu Resûlullah'ı konuşuyoruz.

Huzeife ve yanındaki bir arkadaşı ile karşılına çıkmış "nereden geliyorsunuz" buyurmuş. "Ya Resûlullah" demiş Huzeife; "biz Medine'ye gidiyorduk" diye bir plan kurmuştuk. Fakat yolda karşımıza müşrikler çıktı. Bizi tanıdılar, yakaladılar, bizi öldüreceklerini anladık, kalabalıktılar. Dedik ki; 'bizim bir savaş niyetimiz yok, Medine'ye gidiyoruz.' Siviliz. -Buna şimdi sivil deniyor- Medine'ye gidiyoruz. Müşrikler de buna demişler ki; 'Muhammed'in böyle operasyon ihtimali var, siz Muhammed'e katılıyor olmayasınız? "Ya ne alakası var, biz Medine'ye gidiyoruz" demiş Huzeife.

“Söz verin” demiş müşrikler, “söz veriyoruz, Medine’ye gideceğiz” demiş Huzeyfe. “E gidin o zaman” demiş müşrikler. Yollarını niye salmışlar? “Muhammed’e katılmayacaksanız gidin Medine’ye” diye salmışlar. Muhammed’in ordusuna katılacaksınız iş bitecek, sizi öldüreceğiz burada. Çünkü kendilerine göre düşman sayısını artırıyorlar. Bunlar da söz vermişler, “tamam, biz Medine’ye gideceğiz” demişler, sağdan, diğer sokaktan dönüp Efendimiz’in yanına gelmişler. “Böyle oldu ya Resûlullah” demişler. “Onlara ‘Medine’ye gideceğiz’ dedik de kurtulduk ellerinden” demişler. Söz verdik, şimdi de geldik üç yüz on kişiyi, üç yüz on iki kişi yapacağız. Resûlullah’ın ordusuna katılmaya gelmişler.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyurmuş ki; “madem söz verdiniz, sözünüzde durun, Medine’ye gidin. Biz boşluğumuzu Allah’ın yardımı ile doldururuz.” “Muhammedün Resûlullah” demek; mevlüt kandilinde lokum yemek demek değildir, zehir yiyip sözünden dönmek demektir. Hatta ve hatta Kur’an’ın “muhteşem zafer” dediği, Ümmeti Muhammed’in sancağının ilk defa zaferle sonuçlanacağı ve ilk cihadı olan Bedir’i bırakıp tek başına ailenin yanına söz verdiği için gitmektir. “Muhammedün Resûlullah” bu demektir. “Siz sözünüzde durun, biz Allah’ın yardımı ile boşluğu doldururuz” buyurmuş. “İyi ki kâfirlerden kurtuldunuz, mel’unlar zaten cehennemini boylayacaklar, gelin siz vurursunuz onların kafasını” buyurmamış. Bu filmlerde öyle olur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de yok.

Kardeşlerim,

Ümmeti Muhammed, ehlişünnet ve’l cemaat, ashabı kirama hayranlık, Kur’an adamı olmak, sünnet üzere yaşamak; üye olduğun yerde bol vaatlerde bulunup sonra da eften püften sebeplerle çekip gitmek değildir. Söz vermemek, bol keseden konuşmamak, söz verince de Bedir ordusunu bile bırakmak pahasına da olsa sözünde durmaktır.

Ashabı kiram konuşuyoruz, tarihten bir hikâye değil, Sahihi Müslim’den hadisi şerif okuyoruz kardeşlerim. Müslümanlık elbette Ramazan’da oruç tutmak dinidir ama Ramazan’da oruç tutmak tek başına İslam değildir. Dudaklarımızdan çıkan sözler, bizim hayatı oruçlu geçirip geçirmediğimizin de belgesidir. Sadece Ramazan’da iftar yapılarak, sahura kalkarak Müslümanlık ölçümü yaptırılmaz. Çünkü Allah, orucu emir buyurduğu gibi ahitte durmayı, sözden caymamayı da emir buyurmuştur.

Kardeşlerim,

Buna göre bazı testler yapmamız gerekiyor. Örneğimiz; Bedir’e giderken müşriklere yakalanıp, “ben Medine’ye gidiyorum” diye onların elinden kurtulan Huzeyfe’nin, “sözünde dur, Medine’ye git biz buradaki ihtiyacı Allah’ın yardımıyla karşılarız” diyen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi baz alalım. O örnek burada dursun, sonra da borç ödeme takvimimizi bir çıkaralım. Ayın on beşi ödeme günüydü, bugün hangi ayın kaçındayız? O günden beri de sen, Müslümanlığın harika örneklerinden biri gibi biliniyorsun. Niye? Kumar oynamadığın için. Ama senin ödeme günün on beşiydi, o on beşin üzerinden onlarca on beş geçti.

İslam’ın şartlarını sayar mısın? Tabi sayarım. Borç ödeme yedinci şart mı? Hayır. On sekizinci şart da değil. Borç ödeme gibi bir şart İslam’ın şartlarında yoktur. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in sözünde ne var? “Şehidin borcu hariç bütün günahları mağfiret olur.” Kıyamet günü insanlara olan borçlarını ödeyecek. Kaniyle mi? Bilmem, ama ödeyecek. Yirmi senelik namazlarını

Allah silecek, otuz senelik orucunu silecek ama insanların bir lirasını silmeyecek. Müslümanlık namaz dini ama bir lira için cennete girmeye yasak var.

Müslümanlığımıza test yapıyoruz. Mübarek hiç Ramazan kaçırmamış. Ama Ramazan'da verdiği iftarlardan dolayı yazdığı çekleri hâlâ ödememiş. Ama Ramazan kaçırmıyor. Ramazan geldiğinde otuz gün otuz iftar veriyor. O iftar paralarını, aldığı paralarla ödemiş. Ödemeye gelince bir türlü vakti yetmiyor, durumu iyi değil. İftar verirken durumu iyiydi, borcunu öderken durumu iyi değil.

Birbirimizi kandırıyor olabiliriz de melekler kanmazlar. İslam, vefa dinidir. Keşke sen hiç kimseye iftar vermeseydin de iftar borcundan dolayı kıyamet günü rezil olmasaydın. "Biz onu ödedik" demekle olmuyor. Ne zaman ödedin? "Bayramın üçüncü günü" demiştin, üzerinden kaç bayram geçtikten sonra ödedin. "Ödedik" diyemezsin. "Evet, ödedin ama aradaki boşluğu da sen yok saydın. Ya Melekler? Biz peşimizi takip eden melekleri unutarak Müslümanlık yaşayamayız.

Kardeşlerim,

Kimsenin üzerine almasına gerek yok ama sadece örnek alınması bakımından Müslümanlık testlerimizden birini şu şekilde dillendirmek istiyorum. Evlenen karı-kocalar dinlesinler. Evlenirken erkek mehir diye bir söz verir. "Şu kadar" der ve kadına resmen borçlanmış olur. Evlilikten bir on sene geçtikten sonra evli ve Ramazan'da hiç oruç kaçırmamış bir Müslüman'a "senin söz verdiğin mehir neydi" diye soralım. Bakalım kim hatırlıyor. Hâlbuki nikâhta şahit; Allah'tı, peygamberin sünneti vardı. Ama nasıl olsa kadının uluslararası mahkemeye gidip hakkını alacak hâli yok. "Mehir işte, o zaman konuşmuştuk" diyemezsin. Öyle değil.

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

"Kıyamet günü mehirler sorulacak." Kaç paraydı mehir, ne söz vermiştin? Nasıl olsa onu hatırlatacak kadının alını karışlarsın sen, elinde de boşama yetkisi var, isterse hatırlatsın, "al mehrini git" diyeceksin.

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

Müslümanlığı test ediyoruz kardeşlerim. Eşler birbirlerine hoş anlarında bol vaatlerde bulunup sonra sinirlenince "onların hiçbirini hak etmiyorsun sen" diyerek kurtuluyorlar. Ama o vaatleri o arada melekler de yazıyor. "Züleyha'dan aşağı kalır tarafın olmayacak senin" demiştin bir zamanlar, Züleyha'nın hizmetçilerine bile yanaşamıyor şimdi. O sözlere ne oldu?

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

"Herkes kıyamet günü verdiği sözün hesabını verecek." Kılmadığı namazın, kullandığı alkolün, oynadığı kumarın, aldığı ve verdiği faizin, zinanın hesabının verileceği gibi kullandığımız sözlerin de hesabını vereceğiz. Peki, Müslümanlık bu kadar zor mu? Ne alakası var. "Kim kime bol keseden konuş" diyor. Konuşmazsan Müslümanlık hiç zor değil. Biz birbirimizin ağzına tank namlusu gibi tehlikeli bir nokta olarak mı bakacağız, "bu ağızdan çıkan mermi beni ne yapar" diye mi düşüneceğiz?

Biz, mü'minler olarak birbirimizin teminatıyız. Bu nedenle eşler, mahkeme koridorlarından, avukat bürolarından önce Allah'ın huzurunu düşünmek zorundadırlar. Bu işi avukata taşırsan taşı, avukat bir tane mi dünyada? Ama Ahkem'ul Hâkimin olan Allah'ın huzuru bir tanedir.

Müslümanlık; zor din değil ama kelepür bir din de değil. Hayatımızı yönlendirmedikçe Müslümanlığın ne kıymeti kalacak? Müslüman alkol tüketmediği gibi sözünden de caymaz biri olmadıkça Müslümanlık hangi ahlakımızı düzeltmiş olacak? Eşler, komşular, kardeşler, bir derneğin, bir vakfın mensupları arasında sözlerimiz; birbirimizin teminatı olmak zorundadır. Müslümanlığın kalitesinden konuşuyoruz.

Kardeşlerim,

Kıyamet günü Allah'a imandan sonra ve imanın gereklerinden sonra ilk önce hesaba çekileceğimiz nokta olan; "anne ve babalara karşı vefanın neresindeyiz" bunu hepimiz düşünelim. Ölmüş anne-babalar da dâhil. Öldü, mezarını da yaptırdın, kırkıncı gecesini de tutturdun, elli ikiyi de yutturdun ve iyi evlat oldun. Böyle değil. Bu kadar değil.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelip "Ya Resûlullah, babam öldü, bütün hizmetlerini yaptım, evlatlık görevimi yerine getirdim vazifem bitti mi" diye sorduğunda ne buyurmuştu? "Senin babanın dostları yok muydu?" "Vardı ya Resûlullah". O dostlukları devam ettireceksin." buyurmuş. Vefa!

Baban kahve içmeye giderdi ya, annen bir dostunu ayda bir ziyarete giderdi ya, madem annene babana vefalısın, sağ olsaydılar yapacakları şeyleri evlat vefasıyla sürdüreceksin. Onlar öldükten sonra bile böyle olacak.

Bu din, vefa dinidir. Vefakârlar dinidir. Müslüman da vefalı insandır. En büyük vefa noktamız; annelerimiz babalarımızdır. Sadece sağlıklarında, hastalıklarıyla, evlerinin temizlikleriyle ilgilenmek parayla da yapılabilir şeylerdir.

Bir anne, bir baba Allah'tan sonra en büyük hak sahibidir. Kur'an'ın emri budur. Rabb'im, İsrâ Suresi'nde hepimizin anlayacağı şekilde "Allah'ın hükmü şudur" diye başlayan ayetinde "Allah'tan başkasına kulluk etmemek, anneye babaya iyi davranmak" diyor. Allah'tan sonra, anne baba iki numaradır.

Hangi noktada bu vefayı göstereceğimizin bir örneği olarak da Abdullah İbni Ömer radiyallahu anhuma zamanındaki bir hadiseyi nakletmek istiyorum. Adamın birisi Yemen illerinden yaşlı annesini yürüyemeyecek durumda olduğu için sepete koymuş, sırtında taşıyarak hacca getirmiş. Binlerce kilometre yolu güneşin altında kat etmiş. Annesine haccettirmiş, sırtında sepetle Kâbe'nin etrafında tavaf ettiriyor. İbni Ömer'i görmüş, "annemi filan yerden hacca aylardan beri sırtımda taşıyarak getirdim. Şimdi haccını da bitirdim. Annem bu yaşta bu hastalık hâlinde hacı oldu. Annemin üzerimdeki haklarından kurtulmuşumdur değil mi" demiş. Öyle ya aylardır sepette taşıyor.

İbni Ömer radiyallahu anhuma demiş ki: "Hayır, bütün bu yaptıkların, annen seni doğurmak için bağıyordu ya, o bağırmalardan bir tanesinin bile karşılığı olmaz Allah katında. Sen yorulunca anneni indiriyorsun, uyuyorsun. O seni dokuz ay hiç indiremedi hep öyle taşıdı. Nasıl denkleşeceksiniz ki?" Bir evlat, anne ve babasına karşı vefada nerede olduğunu bu mantıkla düşünecek.

Bir başka unutulmaya yüz tutmuş vefa çeşidini de hatırlatayım. Annelerimiz, babalarımız bu fiziki bedenlerimizin bu dünyada olmasının velinimetleridirler. Bu sebeple vefalıyız.

Bu topraklarda mü'min olarak yaşamamıza Allahu Teâlâ'nın sebep kıldığı Ümmeti Muhammed'in ilim adamları, âlimleri, önderleri de bizden vefa hakkına sahiptirler. Bin iki yüz senedir milyarlarca mü'min, Ebu Hanife'den din öğreniyor. İmam Malik'ten din öğreniyor.

Bugün, uzun dilli biri çıkıp asırlardır Ümmeti Muhammed'in ibadet, din öğreten bir âlimini ezip geçemez. Bu nankörlüktür. Bu topraklarda Kur'an'ın ve ezanın suçlu terörist gibi kovalandığı zamanlarda dağlarda, ağaç kovuklarında gizli medreseler kuranları şu veya bu hatalarından dolayı bugün aşağılayan insanlar, mü'min de olsalar nankör mü'mindirler.

Dinin, jandarma dipçikleriyle mezara gömülmesine karşı direnen ve dini ayakta tutmaya Allah'ın vesile kıldığı mücahit insanlar, kıyamete kadar vefa ile anılmalıdırlar. Mü'minlik gereği budur. Ümmeti Muhammed'in toprakları için şehit olanlara da aynı vefayı borçluyuz. Sadece şehitlik yıldönümlerinde değil, biz nefes aldığımız sürece vefa borcumuzdur.

Biz Ümmeti Muhammed'iz kardeşlerim. Hac da bizim ibadetimizdir, vefa da bizim karakterimizdir. Alkol de kullanmayız, sözümüzden de caymayız. Kumar da oynamayız, mü'minin şahsiyetiyle de oynamayız. İslam, hayat dinidir. Hayat, camiden ibaret değil ki camideki pozisyonu iyi olanlar için "kaliteli mü'min" diyelim. Camide, evde, dernekte, dükkânda, düğünde her yerde mü'minsin. Biz kart basar gibi camiye kart basıyor muyuz?

Sekizde iş yerine gelen kart basıyor. Parmak okutuyor. Beşte çıkarken de çıkıyor. Onun dışında oralı değil. İslam basılarak değil, "lâilaha illallah Muhammedun Resûlullah" denilerek elde edilen bir nimettir. Bunu yatak odasında da üzerimizden çıkaramayız. Çarşıda da çıkaramayız. Camide zaten öyleyiz. Dinimizi, Hristiyanların dinlerini kiliselere sıkıştırdıkları gibi camilere sıkıştırdığımız zaman vefasızlık kumar gibi suç kabul edilmemişti. Ama dinim Medine sokaklarını ve Arap yarımadasını olduğu gibi himayesine aldığı zaman kumar oynayan da, yalan konuşan da, vefasız olan da suçlu oldu.

İslam hayat dinidir. Ölülerin Müslümanlığı söz konusu değil. Yaşayanların Müslümanlığı söz konusudur. Reşit olan, buluş çağına gelmiş çocuklarımızdan akli sultanıncaya kadar bütün ihtiyaçlarımıza kadar "bu adamın sözü Müslüman sözüdür" dedirtmek zorundayız. Mü'min, bütün iş yerini, elindeki servetini verdiği bir sözden dolayı feda edebildiği zaman, malını kaybeder Allah'ı ve cennetini kazanır. Sözü senet, ağzı ciddi mü'min eğitim hedefimizdir. Nesillerimize bu kaliteyi kazandırmak zorundayız.

Kardeşlerim,

Bir örnek daha zikretmek istiyorum. Gayet açık ve hepimize ders bir örnek zikretmek istiyorum. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hayatında Hudeybiye Sulhu diye bir olay vardır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem umre yapmak için Ashabı kiramla beraber Medine'den Mekke'ye gitmek istedi. Müşrikler de "hicret edip giden biri olarak buraya niye geliyorsun" diye Mekke'ye sokmak istemediler. Mekke yakınlarında Hudeybiye denilen bir yerde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mola vermek zorunda kaldı. Müşrikler Mekke'ye sokmayacaklarını söylediler. Hudeybiye Sulhu Kur'an'ı Kerimle, hadisi şeriflerle sabittir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem - Mekke'nin fethedilmesinden önceki bir olay- müşriklerle bir anlaşma yaptı. Bu anlaşma çok ağır bir anlaşmaydı.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem oraya umre yapmak için silahsız bir şekilde geldi. Onu Mekke'ye sokmayıp "geri gideceksin bu sene" dediler. "Seneye gelersen kabul ederiz" dediler. Bunu kabul etmek zor bir maddeydi. Anlaşma maddelerinden biri şöyleydi: Müşrikler, "biz şimdi iki bloğuz. Mekkeli müşrikler ve Medine'de de Müslümanlar var. Sizden birisi Müslümanlıktan vazgeçip Mekke'ye gelirse onu bizden istemeyeceksiniz. Ama bizden biri iman edip sizin tarafınıza geçerse onu bize geri vereceksiniz" dediler.

Böyle bir anlaşma teklif ettiler. Hatta anlaşma o kadar İslam'ın aleyhineydi ki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem anlaşmayı yazdırırken "bismillahirrahmanirrahim" diye başladı. Müşrikler onu gördüler. "Biz Allah'ı kabul etseydik zaten seninle uğraşmazdık. Bu besmeleyi sildirt buradan" dediler. Efendimiz yazdırdığı besmeleyi Ali radiyallahu anha sildirtti. Besmeleyi yazmayı kabul etmediler. Bu kadar aleyhlerine bir anlaşma oldu. Yüzde yüz anlaşma çok kötüydü.

Kardeşlerim,

Anlaşmanın maddelerinin tamamı Müslümanların ve Resûlullah'ın aleyhine olan bir anlaşmayı Kur'an'ı Kerim "fetih" diye adlandırdı. Allah: "Sana fetih verdik" buyuruyor. Bu, ölünün dirileceğinin işaretiydi. Allah'ın bildiği kullarının bilmediği bir mesele. Çok kötü bir anlaşma yapıldı. Bu anlaşmanın en ağır maddesi şuydu: Sık sık Mekke'den delikanlılar Müslüman olup Medine'ye kaçıyorlar. Müşrikler de bundan prestij kaybediyorlar. "Onları tek tek geri vereceksin" diye madde kondu. Efendimiz aleyhisselatü vesselam bu anlaşmayı kabul etti. Bu anlaşma yapıldı. Bugünkü ifadelerle imza töreni yapıldı.

Ebu Cendel isimli bir genç zincirli bir şekilde geldi. Mekke'den kaçıp geldi. Ebu Cendel delikanlı birisi, ayaklarında zincir var. Meğer Müslüman olmuş, babası da onu kaçmasın diye zincirlemiş. Anlaşma yapıldı, bir saat sonra çıktı geldi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem önüne sıçradı, oturdu. "Ya Resûlullah ben Medine'ye sizinle geleceğim" dedi. Müşriklerin lideri çıktı geldi "Muhammed! Bizim imzamız kurumadı. Söz vermiştin" dedi. Anlaşmanın gereği neydi? Mekke'den kaçan olursa geri vereceklerdi.

Efendimiz Ebu Cendel'e baktı. "Yavrumsen git geri" dedi. Ebu Cendel döndü "Müslümanlar! 'Allah' diyen birini müşriklere mi teslim ediyorsunuz" dedi. Ömer radiyallahu anha diyor ki; "Şöyle konuşmayı izliyor bahanesiyle Ebu Cendel'in yanına gittim. Kılıcımın kabzasını da dışarıda tuttum. Kılıcı kapsın orada olan Süheyl isimli müşriki öldürsün diye." Provokasyon yapıyor. Fakat o "Resûlullah'tan utandı, böyle bir şey yapmadı" diyor. Zincirli hâliyle Ebu Cendel'i alıp geri götürdüler. O bir yandan "Müslümanlar, beni müşriklere niye bırakıyorsunuz" diye bağırıyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Ebu Cendel, söz verdik, sözümüzü çiğneyemeyiz" buyurmuş.

Müslüman sözünün kölesidir. Düğününü iptal eder ama düğün gününü değiştiremez, diğeriyle ittifak etmedikçe. O anlaşma yürürlükte iken sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Medine'ye döndü. Bir zaman sonra Ebu Basir isimli bir genç çıktı geldi. "Ya Resûlullah, ben Mekke'den kaçtım" dedi. Henüz Ebu Cendel'in olayı unutulmadan öbürü geldi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "niye geldin" dedi. "Mü'min oldum" dedi.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "hele bir dinlen bakalım" dedi. Arkasından adamları geldi. "Muhammed uygula bakalım anlaşmayı" dediler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bu zor,

ciğer parçalayan manzarayı da içine gömdü. “Ebu Basir, git yavrum, beni sözümde mahcup etme” dedi. İki kişi bağlayıp Ebu Basir’i götürdüler. Bir gün sonra Ebu Basir geldi.

Elinde bir kılıç “ya Resûlullah, o ikisini de hallettim. Ben geldim. Sen sözünde durdun, seni de mahcup etmedim” dedi. Efendimiz buyurdu ki “Ebu Basir, bizim mintıkamızın dışına çık” dedi. “Peki ya Resûlullah” dedi. Çünkü anlaşmaya uyuldu. Arkasından da buyurmuş ki “bu çocuk bir grup bulursa vay müşriklerin hâline” demiş. O da resmen dağ çeteciliği yapmış. Medine sınırları dışına çıkmış. Müşriklerin yol güzergâhında, müşrikleri yakalayıp intikamını almış. Çok geçmeden Medine müşrikleri bu anlaşmayı iptal edelim diye rica etmek üzere Medine’ye gelmişler. Allah, Ebu Cendel’e de Ebu Basir’e de rahmet eylesin. Onlara sabrettikleri için imrenerek baktığımız gibi bu vefa sahibi Resûlullah’a da bakmak zorundayız.

Kardeşlerim,

İnsanların, hepimizin ayıpları, eksiklikleri konuşulurken şüphesiz rahatsız oluruz. Eşlerimiz, çocuklarımız, arkadaşlarımız, bizim bir eksikliğimizi konuştuklarında rengimiz solar. Çünkü insanız. Ama hiçbir rezillik Allah’ın huzurundaki rezillikten daha ağır değildir.

Kardeşlerim,

Bugün Kur’an’a iman eden bir mü’min olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hayatını rehber edinmeye çalışan bir mü’min olarak, büyük iddiaların büyük sözlerin sahibi insanlar olarak şu vefa dosyasını açmak zorundayız.

Ben çok iyi biliyorum. “Ramazanı şerifte iftar verdi, sonra borcunu niye ödemedi” sözüm pek çok mü’minin yüreğine ağır gelmiştir. “Ödeyecektik de bayramda ödemeler gecikti onun için.”

Bu söz benim nefsimde de ağır geliyor. Ezildiğim, altında kaldığım sözlerimi hatırlayınca ben de eziliyorum. Birinin bana hatırlatmasını ben de istemiyorum. Ama

إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا

“Bu sözler sorulacak.” Allah vaat etmişti diyecek.

وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ

“Sözünüzde durun.” Bu söz, **أَقِمِ الصَّلَاةَ** “namazı kıl” sözü kadar Kur’an sözüdür. Müslümanlık; her şeyimizle Allah’a teslim olduğumuzun tablosudur. Ağır geliyor biliyorum. Hatta hacla, Kur’anla, namazla, filancaya söz verdim, filancanın alacağı vardı” sözlerinin benzetilmesi de ağır kaçıyor. Kur’an, bunları aynı listede görüyor. Allah “Uhud’da şehit olsan da kul hakkıyla cennete giremeyeceksin” buyuruyor.

Mü’min olarak Rabb’imizi razı edeceğimiz, etmek için uğraştığımız bir kalite mücadelesi içindeyiz. Birinci zaafımız; Müslümanlığımızı herkesin göreceği caminin minaresiyle, kubbesiyle ölçmeye çalışıyoruz. Sözlerimizdeki doğruluk-eğrilik grafiği de bir göstergedir. Sözlerimizi ne kadar zirvede tutabiliyoruz. Bu da Allah’ın imtihanlarından biridir.

Kardeşlerim,

Ŗu noktayı perçinlemem gerekiyor. Bir anne, baba çocuğunun okula, tatile, filan yere giderken “inŖallah karŖısına kötü kız çıkmaz da ahlakı bozulup gelmez” diye endiŖe ediyor ya hakikaten haklıdır. Ama anne ve baba tam Müslüman, blok MüslümanŖa eğer, “inŖallah, yavrum verdiği sözlerinden caymak, yalan konuşmak zorunda kalmaz tıpkı zinaya düşmek zorunda kalmayacağı gibi” diye de teheccüdünde dua etmelidir. Çünkü Müslümanlık sadece zina etmemek, kumar oynamamak dini değildir. Aynı zamanda da sözüne er olmak dinidir.

Vel'hamdü lillahi Rabb'il âlemin.